

ket skal offentliggøres, men de have intet billigt Krav paa at nyde det herved indbundne pekuniære Udbytte fremfor Kreditorerne.

Til § 9.

Paragraffen gengiver i en noget omarbejdet Form Indholdet af det oprindelige Forslags §§ 8 og 9. Paragraffens første og andet Stykke stemmer ganske med, hvad der allerede nu anerkendes som gældende Ret. Den i andet Stykke udtalte Regel er saa vigtig, at en udtrykkelig Udtalelse herom ikke bør savnes. Reglen i Paragraffens 3dje Stykke, at den, der har erhvervet Ret til Offentliggørelse, ikke maa offentliggøre Værket i forandret Stikelse, maatte sikkert ogsaa uden positiv Udtalelse anerkendes.

Paragraffens fjerde Stykke svarer nærmest til Lov 1857 § 2, 1ste og 2det Punktum. Her er optaget en deklaratorisk Regel om det overdragne Oplags Størrelse, svarende til den norske Lov § 41, den svenske Lov (1877) § 6, 2det Stykke, den finske Lov § 28, som er egnet til at affkære et ofte meget tvivlsomt Spørgsmaal.

Den i Paragraffens sidste Stykke udtalte Regel stemmer formentlig med, hvad den gældende Ret hjemler, og er udtrykkelig udtalt i den tidligere norske Lov § 14 b. og c., svensk Lov (1883) § 10, 2det Stykke, finsk Lov § 20, tysk Lov § 5 c. og d., ungarsk Lov § 6 c., d. og e. Da Spørgsmaalet i Teorien herhjemme har været omtvistet, er en udtrykkelig Udtalelse herom næppe helt overflødig.

Folketingsudvalgets Vindringsforslag (1892) om i Paragraffens fjerde Stykke at tilføje „for illustrerede Værker 2,000“ har man ikke kunnet tiltræde. Saa vel 1,000 som 2,000 ere i og for sig ganske vilkaarlige Størrelser, hvori det ikke er eller kan være tilfattet at antyde en Maalestof for, hvad der er et Oplags normale Størrelse. En saadan almindelig Maalestof vilde det være ganske umuligt at opstille. Tallet 1000 er i Overensstemmelse med fremmede Love alene valgt, fordi hele Reglen i fjerde Stykke vilde blive illusorisk, naar der ingen Grænse sættes. Den hele Regel har kun til Hensigt at sikre Forfatterne mod Overgreb fra Forlæggerens Side derved, at den indeholder en Opfordring til at træffe bestemt og tydelig Aftale.

Til § 10.

Denne Bestemmelse svarer nærmest til Lov 1857 § 18, dog at Reglen ogsaa gælder offentlig Udførelse af Musikværker, hvilket er en Konsekvens af, at Komponisten i Følge § 2 b, i Mod sætning til, hvad den nugæl-

dende Ret hjemler, ogsaa har Eneret til at lade disse offentlig udføre. Paragraffens første og andet Stykke gengive i øvrigt kun den gældende Rets Regel. Derimod indeholder Paragraffens Slutning en væsentlig Afvigelse fra denne. Bestemmelsen i Lov 1857 § 18 om, at Forfatteren, selv om han har overdraget en anden en ubelukkende Ret til Udførelse, skal have Ret til at overdrage andre en lignende Ret, naar Digtet eller Kompositionen i 5 Aar ikke har været bragt til offentlig Udførelse af Erhververen, opfattes nemlig baade i Teori og Praksis som blot deklaratorisk. Derved opnaas det tilfattede Øjemed imidlertid ikke fuldt, idet Forfatteren i Reglen vil blive tvungen til udtrykkelig at give Aftald paa denne Ret.

At gøre den i Paragraffens sidste Stykke givne Regel præceptiv, navnlig i den af Folketingsudvalget (1892) foreslåede absolute Form, maa anses utilraadeligt. De allerede ved Omtalen af Vindringsforslaget til § 9 anførte Grunde gøre sig her i endnu stærkere Grad gældende, idet der, hvor der er Spørgsmaal om Udførelse, endnu mere end ved Udgivelse kan foreligge Grunde — være sig Mangel af passende tekniske Kræfter eller Krig, Epidemier, Kriser og lignende Forhold — der afholde den berettigede fra at lade Værket opføre, uden at dette paa nogen Maade kan tilskrives Forsømmelse fra hans Side. Hvis det maa vise sig nødvendigt paa dette Punkt at skaffe et særligt Værn for Forfatteren, vil formentlig her, ligesom naar Forlagsretten er overdraget, en Adgang til at generhverve Retten efter Vurdering være den eneste Løsning, som kan anvendes uden at gøre Brud paa vor Rets almindelige Grundfæstninger.

Til § 11.

Om Paragraffens første Stykke er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Reglen i andet Stykke synes tilstrækkelig begrundet i Hensynet til visse almindelige og naturlige Følelser hos Forfatteren, saa meget mere som denne, hvis en saadan Regel mangler, let vil finde Anledning til at tilintetgøre sit Manuskript. Reglen vil særlig have Betydning med Hensyn til efterladte Livserindringer o. l.

Reglen i tredje Stykke er en naturlig Konsekvens af, at de almindelige Arveregler anvendes paa Forfatterretten, og vil sikkert i og for sig findes hensigtsmæssig.

Reglen i fjerde og femte Stykke fastslaar kun udtrykkeligt, hvad der ogsaa uden positiv Hjemmel maatte antages, og er bl. a. ud-